

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 16

7.

Tại quán giải khát Kiều Trinh. Vào khoảng 8 giờ tối.

Một đôi nam nữ đi trên chiếc máy Vespa dừng lại, sánh đôi bước vào trong quán. Ở quây lúc đó chỉ thấy có Kiều Chi - cô gái tóc vàng đang ngồi sau tủ kính. Trước đó vài phút, Kiều Thi - cô gái tóc xoăn vừa có việc đi ra ngoài phố.

Hai người khách gọi cà phê rồi bước đến bên cái bàn nhỏ đặt sát chân cầu thang dẫn lên trên lầu hai. Chính ở cái bàn đó, dạo trước Ba Thạ cũng đã từng chọn để ngồi và mở đầu cho cuộc làm quen của hắn với mẹ con bà chủ quán. Ánh đèn trong quán cho thấy người đàn ông trạc độ 40 tuổi, dáng cao lớn, bảnh trai với những nét điển hình của giới mày râu. Đó chính là Hán Búa. Cô gái trẻ xinh đẹp đi với hắn là Thu Thủy!

Kiều Chi mang chai rượu ngoại cùng với đĩa khô mực đến cho khách với nụ cười lễ độ. Hán Búa nhoẻn cười, gật đầu với cô ta. Hắn và Thu Thủy rót rượu ra ly và trò chuyện thân mật như những đôi trai gái khác đang ngồi rải rác ở những bàn xung quanh.

Khi Kiều Chi đang cúi húi làm gì đó sau quây, Thu Thủy bỗng đứng lên, bước thật nhanh lên cầu thang. Hán Búa vẫn điềm tĩnh ngồi nguyên ở bàn. Đôi mắt lạnh lùng của hắn liên tục quan sát xung quanh. Không có ai để ý đến họ. Thu Thủy đã biến mất trên cầu thang, còn Hán Búa thì vẫn ngồi lặng lẽ hút thuốc.

Trong căn phòng trên lầu, bà chủ nhà Kiều Trinh đang dốc một hộp nhỏ xuống tấm vải trắng trải trên bàn. Đôi mắt của bà ta âu yếm nhìn những chiếc nhẫn, dây chuyền, bông tai đang bắt ánh điện, toả sáng lấp lánh. Quá

say sưa nhìn ngắm những trang sức ấy, bà ta không hề biết rằng cánh cửa ra vào đã nhẹ nhàng mở ra và Thu Thủy đã lẹ làng lén vào trong, êm ru như một con cáo. Cô ta rón rén bước đến sau lưng Kiều Trinh, không hề gây ra một tiếng động nhỏ. Trong khi đó, bà chủ nhà đang nâng lên một chiếc dây chuyền có đính hàng chục viên đá quý sáng lấp lánh và định đeo vào cổ thì một lưỡi dao nhỏ sắc lẹm từ phía sau đã kề vào má mụ! Lưỡi dao chạm cái mũi sắc nhọn gòn gợn trên má khiến cho Kiều Trinh không dám động đậy. Sau khi đã lột chiếc dây chuyền trong bàn tay cứng ngắc của bà ta, Thu Thủy nhanh tay quơ gợn chiếc khăn trắng đang cùng với toàn bộ số trang sức đang để trên bàn, nhanh như ảo thuật.

Sau khi đã nhét gọn tất cả những thứ nói trên vào trong túi quần, Thu Thủy lấy một chiếc khăn từ trong túi quần, bất ngờ áp vào mặt Kiều Trinh. Có thể thấy đôi mắt của bà chủ nhà trợn ngược lên vì khiếp đảm. Đôi mắt ấy dai dần, dai dần rồi sụp xuống. Kiều Trinh ngật đầu, gục xuống bàn. Đến lúc đó, Thu Thủy mới thu con dao lại. Cô ta đưa mắt ngó xung quanh căn phòng một lần nữa rồi quay gót, bước nhanh ra khỏi phòng. Cô ta bước nhanh xuống cầu thang trong khi mắt vẫn không rời Kiều Chi đang ngồi trước quầy. Nhưng cô gái ấy không hề biết đến những điều đã xảy ra. Do quán đang lúc đông khách nên cô ta đã có quá đủ những điều cần phải quan tâm hơn.

Thấy Thu Thủy đã xuống hết cầu thang, Hán Búa cũng đứng lên. Hán hào phóng đặt trước mặt Kiều Chi một tờ giấy bạc và mỉm cười với cô chủ quán trước khi cùng Thu Thủy bước ra.

8.

-Con nào? Con đi nào hả?

Minh - cô vợ bé của Hán Búa vừa gào lên, vừa sấn tới. Thị tóm ngực áo của hắn và lắc dữ dội. Nhưng hành động đó của thị chỉ giống như một kẻ đang cố sức lắc một cái gốc cây lì lợm. Hán vẫn ngồi vắt chân ở ghế với điều thuốc lá trên môi. Chỉ đến khi thấy Minh chồm tới định đưa tay cào vào mặt, hắn mới nhẹ nhàng gạt phát tay thị ra và trừng mắt:

-Cẩn thận nghe con. Xáp vô lần nữa là bẻ mặt đó!

Minh không sợ trước lời hăm dọa đó. Thị vẫn tiếp tục gào lên và xông vào Hán Búa với một quyết tâm tuyệt vọng. Lại một lần nữa, bàn tay thô bạo của Hán gạt phát thị ra. Lần này, cú gạt mạnh hơn, khiến thị ngã bệt xuống nền nhà. Bất lực, thị ôm mặt khóc nức lên:

-Đồ khốn nạn! Tao biết mà! Nó trẻ, nó đẹp hơn. Còn tao thì già, thì xấu. Nhưng mày không nhớ cái lúc mày vừa ở trại ra, không một cắc trong túi, phải chui lủi như con chó. Ai bao cho mày? Ai nuôi mày? Ai cho mày từng đồng mua thuốc để chích? Đều là từ gấu váy con này mà ra cả! Vậy mà bây giờ mày trở mặt!

Hán Búa nhếch mép cười. Rõ ràng những lời kể lể của Minh chỉ làm cho hắn thêm căm. Hắn đứng bật dậy, gằn giọng:

-Nếu không vì những cái đó, tao đã đánh vỡ cái mặt mày vì dám chửi tao! Còn đây, tao trả nợ cho mày!

Hán nói và móc trong túi ra một mấy chiếc nhẫn và một đôi bông tai gói trong một túi vải nhỏ màu đỏ, ném xuống trước mặt Minh rồi hất hàm nói:

-Đó, tất cả là một cây. Vậy là tao đã thanh toán sòng phẳng với mày rồi!

Minh nhìn số vàng trước mặt rồi ngẩng lên nhìn Hán bằng ánh mắt căm hờn. Thị đứng thẳng lên, vỗ vỗ vào cái bụng đang có mang của mình và rít lên:

-Nhưng còn cái này? Ông tính sao?

Hán Búa thản nhiên:

-Nhưng đã chắc gì đó là con của tao?

Câu nói thản nhiên ấy làm cho Minh lại chồm tới. Thị gào lên:

-Không con mày, thì là con của chó à?

-Biết đâu đây! - Hán cười khẩy - Đối với mày, nếu có chuyện đó thì cũng không có gì lạ!

Lời sỉ nhục đó của Hán làm cho Minh như hóa điên. Thị đưa mắt nhìn quanh và nhìn thấy con dao phay ở góc nhà. Thị nhảy tới chop lấy dao. Nhưng thị chưa kịp vung nó lên thì Hán Búa đã tung chân đá văng con dao trên tay thị và trợn mắt, nói như rít lên:

-Tao với mày đã hết nợ. Mày còn nhào vô là tới số đó!

Chắc chắn là Hán Búa không nói đùa và Minh cũng thừa hiểu như vậy. Thị đứng sững giữa nhà. Trong khi đó, Hán Búa dắt chiếc xe máy Vespa đi ra khỏi nhà, không thèm ngoái lại nhìn. Chiếc xe và hần đã đi khuất một lúc lâu, Minh vẫn đứng sững trong tư thế cũ với ánh mắt căm hờn. Sau đó, thị uể oải đi lại bên chiếc giường nhỏ ở góc nhà định ngồi xuống. Chợt nhìn thấy cái mũ của Hán vẫn để trên bàn, thị vồ lấy, quật mạnh xuống nền nhà rồi nhảy lên giẫm đạp! Vừa giẫm đạp, thị vừa rít lên theo nhịp chân:

-Rồi – mày - sẽ - biết – tay - tao! Thằng - khốn - nạn!

Trong khi đó, chiếc xe máy của Hán ra khỏi ngõ một đoạn thì đã thấy Thu Thủy đang đứng đợi ở một góc đường. Cô ta tươi cười đưa tay vẫy. Hán Búa cũng mỉm cười đáp lại. Hần dừng xe cho Thu Thủy ngồi lên phía sau rồi lao vọt đi...

Tại một nhà hàng sang trọng. Trên lầu hai, Hán Búa và Thu Thủy đang ngồi đối diện với nhau qua một bàn nhậu với những món ăn đắt tiền và một chai rượu ngoại. Ở những chiếc bàn xung quanh là những khách nhậu lăm lăm. Ánh đèn xanh dịu dàng và âm nhạc nhẹ nhàng tạo ra một thế giới riêng, huyền ảo và mơ mộng.

Hán Búa rót rượu ra hai chiếc ly pha lê viền vàng. Hần đưa cho Thu Thủy một ly. Chúng chạm ly bằng những động tác sành sỏi và uống cạn. Vừa rót tiếp rượu ra ly, Hán Búa mỉm cười:

-Chậm, còn hơn không có, phải không Thủy?

Thu Thủy cũng mỉm cười và nhìn hần bằng cặp mắt mon trón:

-Lẽ ra, tội mình đã phải hợp tác với nhau từ lâu rồi mới phải!

Hán Búa gật gù:

-Đúng vậy. Với những vũ khí lợi hại là sắc đẹp của em và tài năng của anh, chúng mình có thể làm được nhiều việc...

Thu Thủy dứt điều thuốc lá trên môi ra, cười tủm tỉm:

-Anh coi thường em rồi. Nói thiệt nghen, bữa đó, nếu không có Ba Thọ tham gia, chắc gì anh đã đánh bại được con nhỏ này!

-Thì chính vậy! - Hán thú nhận – Tôi suýt bỏ mạng vì viên đạn của cô đó.

Dừng một lát, hắn nói tiếp:

-Nhưng chỉ cần sắc đẹp của em đã là một thứ vũ khí có thể hạ được bất cứ kẻ nào.

Thu Thủy phẩy tay gạt đi:

-Khen nhau vậy là đủ rồi! Bây giờ, bàn về công chuyện.

-Ý em sao? - Hán búa hỏi.

Thu Thủy đã trở lại là con người của công việc. Cô ta thông thả nói:

-Để em thử lại một lần nữa đã. Nếu vẫn không được, chúng mình sẽ buộc phải có những biện pháp mạnh hơn.

Hán Búa gật đầu. Hắn nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi ngẩng lên, nói gọn lỏn:

-Vây cũng được!

Chúng lại chạm cốc. Thu Thủy nói bằng giọng phấn khích:

-Chúc mừng cho thắng lợi sắp tới!

9.

Thùy Linh đang đứng nấu trong gian bếp nhỏ. Qua cánh cửa mở nhìn thẳng lên ra phòng khách lớn, có thể nhìn thấy Ba Thọ đang hí hoáy ở một góc nhà với cái biến thể điện đã tháo tung nắp. Một một tay cầm kìm, tay kia cầm tuốc-nơ-vít, hắn chăm chú chỉnh sửa. Có lẽ đã lâu lắm, Ba Thọ lại mới cầm lên những dụng cụ của cái đoạn đời lương thiện thuở trước.

Hình như Thùy Linh đang có điều gì nghĩ ngợi. Trong khi nấu, thỉnh thoảng cô lại đưa mắt nhìn Ba Thợ như định nói điều gì đó, nhưng lại thôi. Tới khi Ba Thợ đứng lên để định lấy thêm một dụng cụ, cô bỗng nói:

-Tôi qua, tôi đã nằm mơ...

-Cô mơ thấy gì? - Bà Thợ dừng lại hỏi.

Thùy Linh không trả lời ngay. Cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa dưới chiếc xoong nhỏ trên bếp và chậm rãi nói:

-Tôi mơ thấy ... anh Sáu chồng tôi trở về!

Bàn tay đang cầm kim của Bà Thợ chợt dừng lại. Hắn từ từ xoay đi để che giấu khuôn mặt bối rối của mình. Mãi một lúc sau, hắn mới hỏi nhỏ:

-Rồi sao nữa?

Thùy Linh vẫn đang nhìn như hút vào ngọn lửa với nét mặt đăm chiêu. Cô thong thả nói tiếp:

-Tôi thấy ảnh trở về nhà cũ của chúng tôi. Nhưng ảnh không tìm thấy tôi ở đó. Vậy là ảnh đi lang thang ngoài phố. Tôi chạy theo nhưng ảnh lại đi ở bên kia bờ sông. Tôi gọi hoài mà ảnh hông có nghe thấy. Sau đó, tôi bị vấp ngã. Rồi khi tôi ngẩng lên được thì ảnh đã biến mất...

Càng nói, người đàn bà ấy càng nghẹn ngào. Đến những câu cuối cùng, cô bật khóc nức nở. Nỗi buồn như lan sang Ba Thợ. Hắn đứng lặng với hai tay buông thõng, bất lực. Mặc dù cho đến giờ phút này, quan hệ giữa hắn và Thùy Linh mới chỉ là sự thông cảm của những kẻ cùng cảnh ngộ, nhưng trong thâm tâm, hắn không thể chối bỏ được là đã yêu cô ta bằng một thứ tình cảm mà lần đầu tiên hắn có được trong đời.

Thùy Linh vẫn nức nở khóc. Trong khi đó, Ba Thợ bước về phía cô ta mà không biết phải nói gì. Trên khuôn mặt hắn hiện lên vẻ buồn rầu chua chát. Hắn lẳng lẳng trở lại ghế và ngồi thừ xuống. Những tiếng nức nở nhỏ dần. Rồi Thùy Linh tiếp tục kể. Rõ ràng cái giấc mơ dữ dội đã ám ảnh và để lại trong cô những ấn tượng mạnh mẽ:

-Sau đó, tôi thấy mình tiếp tục chạy trên bờ sông một đoạn nữa. Có một đám đông đang xúm lại xem cái gì đó. Tôi chạy tới và len vô nhìn thử.

Trời ơi, thì ra họ đang xem một xác chết! Mà đó lại chính là ảnh! Nhưng khi tôi ngồi xuống và vừa chạm vào ảnh thì thân thể của ảnh bỗng tan ra. Không còn lại một chút gì hết! Cả những người xung quanh đó cũng vậy - không còn thấy bóng dáng ai nữa. Chỉ còn lại một mình tôi ở bờ sông?

Càng kể, khuôn mặt của Thùy Linh càng trở nên ngơ ngác. Nói đến đó, cô bỗng tắt bếp lửa rồi quả quyết đi lên lầu hai. Một lúc sau, cô trở xuống với một bộ quần áo chỉnh tề như chuẩn bị ra ngoài phố. Ba Thạo ngạc nhiên:

-Cô tính đi đâu?

Thùy Linh không trả lời. Cô ta tiến lại chỗ chiếc xe đạp để trong góc phòng, vội vã dắt ra cửa. Trong lúc vội vã, cánh tay cô gạt vào chiếc lọ hoa đang để trên chiếc kệ nhỏ gần cửa ra vào làm nó rơi xuống nền nhà, vỡ tan nhưng cô vẫn không dừng lại. Ba Thạo vội chạy lại, đưa tay giữ tay lái chiếc xe đạp:

-Cô tính đi đâu?

Thùy Linh không nhìn Ba Thạo. Cô nói như một tiếng thở dài:

-Tôi muốn ... xem lại những điều đó có đúng hay không?

-Nhưng đó là một giấc mơ thôi mà? Cô đừng đi!

Thùy Linh đã lắc đầu với vẻ ương bướng. Cô khẽ gạt bàn tay của Ba Thạo trên tay lái và dắt xe đi ra cửa.

Ba Thạo đứng lặng nhìn theo cho đến khi Thùy Linh và chiếc xe đạp của cô đã khuất bên ngoài cánh cổng màu xanh. Trên khuôn mặt của hắn biểu lộ một tâm trạng bối rối.

... Trong nhà Thùy Linh.

Đang ngồi thờ trên ghế, Ba Thạo bỗng giật mình khi có tiếng chuông reo lên ngoài cổng. Hắn vội vã đi ra. Trước mặt hắn không phải là Thùy Linh mà là một khuôn mặt quen thuộc khác với nụ cười ve vuốt của Thu Thủy.

Trong một thoáng, Ba Thạo lưỡng lự như không muốn cho Thu Thủy vào trong nhà. Nhưng sau đó, hắnh vẫn mở cớng. Thu Thủy đi theo hắnh vào nhà với vẻ thắnh nhiên. Vào đến phòng khắch, Ba Thạo ngồi xuống ghé, chắnh thuốc lá và nhìn cô ta bằng ánh mắt dò hỏi. Sau khi đã quan sát nhanh xung quanh, Thu Thủy cũng tự lấy một chiếc ghé, ngồi xuống.

Đưa ánh mắt gói thuốc lá rẽ tiền để trên bàn, Thu Thủy móc từ trong túi ra một gói 555 rồi chìa về phía Ba Thạo! Nhưng hắnh làm như không nhìn thấy. Thu Thủy cười khắy rồi bóc thuốc, lấy một điếu chắnh lên môi. Thị bật lửa chắnh thuốc bằng một điếu bộ hết sức kiểu cách và nhắ khói thành những vòng tròn nhỏ. Không nhìn Ba Thạo, cô ta hỏi bằng giọng giễu cợt:

-Anh đã học được cách sống giản dị rồi hả?

Ba Thạo nhếch mép cười nhưng vẫn không nói gì. Thu Thủy đưa mắt nhìn quanh nhà một lần nữa. Ánh mắt của thị dừng lại ở đống chắnh nệm trên chiếc giường Thủy Linh vẫn nằm. Thị hỏi tiếp:

-Và hình như lại đang sống rất hạnh phúc nữa!

Hình như sự kiên nhẫn đã hết. Ba Thạo quay lại trừng mắt:

-Có chuyện chi, nói nhanh đi?

-Em muốn nói chuyện với anh. - Thu Thủy nhỏ nhẹ.

-Nói đi.

Thu Thủy sửa lại tư thế trên ghé và vào chuyện:

-Anh Ba! - Cô ta mở đầu bằng giọng xúc động - Chẳng lẽ anh đã quên là nhóm chúng mình đã có thời sống chết bên nhau hay sao?

-Tôi không bao giờ quên những ngày nhục nhã đó! - Ba Thạo nhát gừng.

-Cả nhóm bây giờ chỉ còn lại hai anh em mình. Vậy mà anh để em phải sống đơn độc như thế này sao?

Đáp lại câu nói lâm ly ấy, Ba Thạo nhếch mép:

-Tôi chưa bao giờ nghĩ cô đơn độc!

-Anh Ba! Anh tàn nhẫn quá!

Thu Thủy nói và bỗng ứa nước mắt. Ba Thọ lặng lẽ mời tiếp một điều thuốc lá khác. Trên khuôn mặt của hắn không hề thấy có một biểu hiện xúc động nào. Bất chợt, Thu Thủy nhoài người tới nắm lấy cánh tay hắn và nói giọng gấp gáp:

-Anh Ba! Hãy đi với em!...

(Còn tiếp)

Đức Dũng